

W zarzucie czwartym skarżąca twierdzi, że Komisja nie udowodniła w sposób wystarczający pod względem prawnym i faktycznym uzasadnionego interesu do podjęcia działania przeciwko niej w niniejszym postępowaniu, poprzez wydanie — mimo upływu terminu przedawnienia jej prawa do nałożenia kary na Air Liquide — decyzji stwierdzającej naruszenie przez Air Liquide art. 81 ust. 1 WE i art. 53 porozumienia o EOG oraz że w braku takiego uzasadnionego interesu Komisja nie miała kompetencji do wydania takiej decyzji względem skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2006 r. — Solvay przeciwko Komisji

(Sprawa T-186/06)

(2006/C 212/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Solvay S.A. (Bruksela, Belgia) (Przedstawiciele: O.W. Brouwer, D. Mes, lawyers, M. O'Regan i A. Villette, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- całkowite lub częściowe stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 3 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 3 maja 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran), w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącej, w szczególności w części, w której zostało stwierdzone, że skarżąca naruszyła art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia o EOG a) w okresie między dniem 31 stycznia 1994 r. a sierpniem 1997 r. oraz b) w okresie między dniem 18 maja a dniem 31 grudnia 2000 r.;
- uchylenie lub znaczne obniżenie kwot grzywn, które zostały nałożone na skarżącą oraz Solvay Solexis SpA na podstawie tej decyzji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z całkowitą lub częściową zapłatą kwoty grzywny lub ustanowieniem gwarancji bankowej;
- podjęcie wszelkich środków, które Sąd uzna za stosowne;

Zarzuty i główne argumenty

Komisja stwierdziła w spornej decyzji, że skarżąca naruszyła art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 porozumienia o EOG poprzez uczestnictwo w kartelu dotyczącym nadtlenu wodoru i nadboranu sodu, który polegał na wymianie między konkurentami informacji o cenach i wielkości sprzedaży, porozumieniach cenowych, a także porozumieniach w sprawie zmniejszenia mocy produkcyjnej na obszarze EOG, jak również na nadzorze nad wykonywaniem porozumień antykonkurencyjnych.

Skarżąca utrzymuje, że Komisja miała prawo stwierdzić, iż w okresie między sierpniem 1997 r. a dniem 18 maja 2000 r. Solvay naruszyła art. 81 WE, ale że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie przy stosowaniu art. 81 WE, uznając, że Solvay popełniła naruszenie, po pierwsze, w okresie między dniem 31 stycznia 1994 r. a sierpniem 1997 r. oraz, po drugie, między dniem 18 maja a dniem 31 grudnia 2000 r. Owe naruszenia i oczywiste błędy w ocenie odnoszą się w szczególności do:

- a) błędnego zastosowanie pojęć „porozumienie”, „uzgodnione praktyki” i „jedno i ciągłe naruszenie”;
- b) niewystarczającego udowodnienia, że skarżąca uczestniczyła w kartelu w innych okresach niż te, do których przyznała się skarżąca;
- c) domniemania dalszego istnienia skutków antykonkurencyjnych po dniu 18 maja 2000 r.; oraz
- d) braku właściwej analizy materiału dowodowego dołączonego do akt odnoszącego się do wyżej wymienionych okresów.

Skarżąca ponadto utrzymuje, że przy ustalaniu kwoty grzywny Komisja dopuściła się kilku naruszeń prawa, a także oczywistych błędów w ocenie przy stosowaniu jej komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji z 2002 r. (komunikatu w sprawie współpracy) ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia nr 1/2003 ⁽²⁾, w tym w stosunku do:

- a) momentu złożenia wniosków o obniżenie kwot grzywn i/ lub przedłożenia materiału dowodowego o istotnej wartości dodanej w ramach powyższych wniosków;
- b) oceny wartości dodanej materiału dowodowego, który przedstawiła skarżąca, oraz
- c) poziomu obniżenia grzywny przyznanego skarżącej, które — zdaniem Solvay — w sposób oczywisty nie uwzględniło wysokiej wartości przedstawionego przez nią materiału dowodowego, jak również istotnej i ciągłej współpracy z jej strony.

Skarżąca ponadto utrzymuje, że kwota grzywny była nadmierna i nieproporcjonalna, oraz że Komisja nie uzasadniła obliczenia kwoty grzywny, ewentualnie uczyniła to w sposób niewystarczający.

Następnie skarżąca utrzymuje, że Komisja niezgodnie z prawem nałożyła grzywnę na spółkę zależną skarżącej — Solvay Solexis SpA.

Ostatecznie skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne, a także prawo do obrony, nie przyznając jej pełnego dostępu do akt oraz nie udostępniając jej nieobjętych klauzulą poufności wersji odpowiedzi na pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, które złożyły inne strony w postępowaniu przed Komisją.

(¹) Komunikat Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszenia grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, str. 3).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

Podniesione zarzuty: Naruszenie w szczególności art. 62 w zw. z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 (¹) z uwagi na błędne badanie merytoryczne, ponieważ zgłoszona przez skarżącego odmiana winna podlegać ochronie, jako że wykazuje ona wymaganą odrębność. Naruszenie art. 76 rozporządzenia nr 2100/94 z uwagi na niewystarczające zbadanie stanu faktycznego oraz art. 75 tego rozporządzenia z uwagi na naruszenie prawa bycia wysłuchanym.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. L 227, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2006 r. — Schröder przeciwko CPVO (SUMCOL 01)

(Sprawa T-187/06)

(2006/C 212/68)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ralf Schröder (Lüdinghausen, Niemcy) (*Przedstawiciele:* T. Leidereiter, W.A. Schmidt i I. Memmler, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO)

Żądania strony skarżącej

- zmiana decyzji Izby Odwoławczej pozwanego z dnia 2 maja 2006 r. (sprawa A 003/2004) w taki sposób, by uwzględnić odwołanie skarżącego od decyzji pozwanego nr R 446 i przyznać wspólnotową ochronę odmian roślin w oparciu o wniosek dotyczący SUMCOL 01 (nr 2001/0925),
- posiłkowo — uchylenie decyzji Izby Odwoławczej pozwanego z dnia 2 maja 2006 r. (sprawa A 003/2004) i nakazanie pozwanemu ponownego rozpoznania wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin nr 2001/0925 na podstawie rozważań zawartych w wyroku,
- posiłkowo — uchylenie decyzji Izby Odwoławczej pozwanego z dnia 2 maja 2006 r. (sprawa A 003/2004),
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odmiana będąca przedmiotem wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin: SUMCOL 01 (zgłoszenie nr 2001/0905)

Decyzja CPVO: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołanie

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2006 r. — Arkema France przeciwko Komisji

(Sprawa T-189/06)

(2006/C 212/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Arkema France (Puteaux, Francja) (*przedstawiciele:* adwokaci A. Winckler, S. Sorinas i P. Geffriaud)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE decyzji wydanej przez Komisję w dniu 3 maja 2006 r. w sprawie COMP/F/38.620, w zakresie w jakim dotyczy ona spółki Arkema;
- ewentualnie, uchylenie lub obniżenie — na podstawie art. 229 WE — grzywny, która została na nią nałożona na mocy tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca żąda częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran, w której Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwa będące adresatami decyzji, w tym skarżąca, naruszyły art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG poprzez uczestniczenie w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na wymianie informacji między konkurentami i porozumieniach w sprawie cen i mocy produkcyjnej, jak również na nadzorze nad wykonywaniem tych porozumień w sektorze nadtlenu wodoru i nadboranu sodu. Tytułem żądania ewentualnego żąda ona uchylenia lub obniżenia kwoty grzywny, która została na nią nałożona na mocy tej decyzji.